І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 202. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 1-го ЛИСТОПАДА 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 1, 1972 No. 202. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 31-го жовтня 1972

НА ЗАСІДАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО АСТРОНОМІЧНОГО Товариства в Пасадіні, у Каліфорнії, виступав д-р К. Келлерман, який розповів про свої найновіші спостереження за дуже далекою галактикою. Разом із двома таємничими „квазарами", що виділюють сильні радіохвилі, та галактика летить із надзвичайною в природі швидкістю в 186 000 миль на одну секунду, себто із швидкістю світла. Такого особливого руху в природі, крім світлового проміння, ніколи не спостерігали.

ІЗ ФІНІКСУ В АРІЗОНІ ПОВІДОМИЛИ, що довгі дощі викликали там несподівані розливи рік, Сан Франсіско та Гіла. Вода зруйнувала довгий відтинок шляху, там втопилося п'ятеро, коли хвилі змили із шляху їх авто. Всього в Арізоні загинули 8 осіб, економічні втрати сягають п'ять мільйонів долярів.

У КЛІВЛЕНДІ ВЛАШТУВАЛА ПРИЄМНУ несподіванку для президента Ричарда Ніксона велика й добре зорганізована литовська громада. На летовищі, куди прилетів Президент для зустрічі з виборцями, його зустріла з квітами велика група литовських жінок і дівчат у гарній народній ноші.

ГУБЕРНАТОР АЛАБАМИ ДЖОРДЖ ВОЛЛЕС поволі приходить до здоров'я. Він іноді вже працює в своєму офісі в Монтгомері та може сам ходити, але тільки з допомогою милиць. Лікарі ще не знають, чи вдасться йому згодом повністю перебороти наслідки поранень кулями замаховця. себто чи губ. Воллес зможе вільно ходити й брати дійсно активну участь в політичному житті країни.

МІСЬКА РАДА НЮ ЙОРКУ ОДНОЗГІДНО постановила, що працедавці не мають права забороняти своїм робітникам чи працівникам відзначати їхні релігійні традиційні свята. Працедавці не мають права відмовити місця праці, або звільнити когось із праці через цю причину. Людина кожного віровизнання має право брати вихідний день на своє свято, коли б воно не відбувалося, будь-якого дня.

ПАПА ПАВЛО VI ВИСЛОВИВ надію, що недалеке перемир'я і мир у В'єтнамі започаткує у всьому світі нову епоху миру й стабільности. Папа виголосив свою промову в минулу неділю до маси прочан на площі св. Петра у Римі. Він висловив своє вдоволення з приводу заяв, що швидко скінчиться В'єтнамський „кривавий епізод".

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ВИКЛЮЧАЄ можливість зірвання мирових переговорів за В'єтнам. Хоча Совєти підтримують становище комуністичного Північного В'єтнаму, що в Парижі прийшло вже до остаточного договорення між Генрі Кіссінджером і північно - в'єтнамськими комуністами, і хоча Совєти так само далі називають президента Південного В'єтнаму „американським лакеєм", який не може противитися своїм „наказодавцям" з Вашингтону, проте „Правда" закликає до продовжування переговорів, які вможливлять підписання договору.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПЕРЕВОДЯТЬ масові арешти людей, що їх підозрівають у зв'язках з комуністами чи симпатіях до комуністів. Південно - в'єтнамські власті хочуть виловити якнайбільше таємних комуністичних агентів перед підписанням воєнного перемир'я.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОН ДЛЯ СПРАВ ОСВІТИ, ВИХОВАННЯ І КУЛЬТУРИ (ЮНЕСКО) НАРАДЖУВАЛАСЬ у Парижі над справою передачі радіоповідомлень через сателіта. ЮНЕСКО віддавна просякле комуністичними впливами. Тому, йдучи по лінії становища Москви — 47 членів тієї міжнародної організації, проти 9-ох і при 13-ох, які стрималися від голосування, прийняли резолюцію, що не вільно пересилати через сателіта радіоповідомлень до будь-якої країни без її дозволу. Таке становище сприяє принципові комуністів щодо пресової цензури і „права" заглушувати закордонні передачі.

ДО ПЕКІНУ ПРИБУВ з офіційними відвідинами британський міністер закордонних справ сер Алек Даглес Гюм. Він заявив, що прибув для поглиблення британсько-китайських взаємин. Газети звертають увагу, що китайський комуністичний уряд примістив британського міністра і його дружину в будинку при „Вулиці проти імперіялістів".

У СТОЛИЦІ ЯПОНІЇ ТОКІО ВІДБУЛАСЯ військова парада з нагоди 22-річчя нових післявоєнних японських збройних сил. Комуністи і їх симпатики влаштували контрдемонстрацію, яка проте не змогла перешкодити тій військовій параді. Прем'єр Какуї Танака виголосив з цього приводу промову, в якій заповів, що Японія зберігатиме надалі тільки невелику оборонну збройну силу, покладаючи на союзі з могутною Америкою.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД ПРИЗНАВ Месрові Лянскому, якого видалили з Америки за його зв'язки з підпільною мафією, два тижні часу, щоби він знайшов собі державу, яка впустить його до себе. Лански прибув, як турист, до Ізраїлю в 1970 році, і старався дістати там право поселення на тій основі, що він — жид. Суд вислідив його прохання, ствердивши, що він становить загрозу для спокою в Ізраїлі.

У БАРСЕЛЬОНІ В ЕСПАНІЇ СТАВСЯ вибух в 4-поверховому мешкальному будинку, мабуть, внаслідку нещільних газових проводів. Під румовищами цілком зруйнованого будинку знайдено 5 осіб мертвими і за 7-ма іншими шукають. 17 було ранених.

У РОКОВИНИ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ

Е. Козак: 1 листопада у Львові

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ МАСОВО ВІДЗНАЧАТИМУТЬ ТРАДИЦІЙНЕ ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО

У 54-ту річницю Листопадового Чину у Львові, коли було проголошено відновлення української влади й державности на території Західної України, — вільні українці в Америці та інших країнах відбуватимуть відповідні святкові вечори, зібрання, доповіді. За дотепер одержаними відомостями, такі святкові імпрези відбудуться в наступних містах, а в деяких, як у Йонкерсі, Н. Й., вони вже відбулися.

Ню Йорк, Н. Й.

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій великого Ню Йорку, Відділ УККА, під керівництвом адв. Р. Гуглевича влаштовує у неділю 5 листопада о 4-ій по полудні, в залі Стайвесант гайскул при 15-й вул. святкову академію Листопадові Роковини та 30-річчя УПА. У програмі: Апель Поляглим, святочна промова ред. І. Кедрина-Рудницького, сольоспів п-і П Мацюк в супроводі О. Омельського, виступ хору „Прометей" з Філядельфії під диригуванням проф. М. Длябоги, при фортепіяні Ірина Чума, а в кінці молодь Пластової Станиці в Ню Йорку виконає монтаж „Листопадові дні". В передполудневих годинах в українських церквах відбудуться відповідні Богослуження й Панахиди, у церкві св. Юра о 12-г., співатиме хор ім. Митрополита Андрея Шептицького. Всі організації мають прибути на академію із своїми прапорами. Квитки на вступ в перепродажі в „Арці" та в „Еко".

Джерзі Сіті, Н. Дж.

Відділ УККА в Джерзі Сіті влаштовує в неділю 5 листопада святочну Академію на вшанування річниці Листопадового Зриву і 30-ліття УПА. Імпреза відбудеться в залі Українського Народного Дому. Доповідь виголосить д-р Вол. Душник, слово про УПА — Андрій Мицьо, виступить теж тріо бандуристів, бандуристи УНДому під керівництвом М. Фесьо, Володимир Осередчук — гавайська гітара, сольоспів та деклямація. Того ж дня о 10-й ранку в українській католицькій церкві буде відправлена торжественна Служба Божа за волю України.

Пассейк - Клифтон, Н. Дж.

У неділю 5 листопада заходами Відділу УККА в Пассейку - Клифтоні, в Українській Централі при 240 Говвью відбудеться о 6-ій год. вечора Академія, присвячена Листопадовому Зриву та 30-літтю створення УПА. Святкову промову виголосить ред. Володимир Мазур із Пітсбургу, буде також відзначена мистецька частина. Святкування попередять врашіні Богослуження за український народ і Поляглих, що будуть відправлені в українських церквах у Пассейку і в Клифтоні. В Академії візьмуть також участь: Осередок СУМА з Йонкерсу — Монтаж, Марічка Сохан — гра на фортепіяні, О. Шкафаровська і Л. Мостова — рецитації, тріо бандуристок з Байону: Марія Фесьо, Анна Білик і Дана Бол.

Боффало, Н. Й.

Українські молодечі організації — Пласт, СУМА, УСТ і ТУСМ, при Відділі УККА в Боффало, під керівництвом Василя Шарвана, запрошують своє членство і старше громадянство міста й околиць на святкову академію у неділю 5 листопада о 3-ій по полудні, в залі Українського Народного Дому „Дніпро" при 562 Дженессі вул. Будуть відзначені 54-ті роковини Листопадового Чину та пам'ять Митрополита Андрея Шептицького. Доповідь на тему „Два Листопади" виголосить ред. Л. Полтава. Дохід з академії призначений на Фонд Катедри Українознавства. У програмі візьме участь молодь із названих організацій, про що повідомила пресовий референт Відділу УККА студентка Марта Гаврилюк.

Листопадові Роковини і 30-ліття УПА в Балтиморі

Балтимор (К.Б.). — Українська громада Балтимору відзначить в неділю 5 листопада ц.р. 54-ту річницю Листопадового Чину і 30-ліття УПА. Святкування попередять Богослужба в наміренні українського народу й Панахида за полеглих героїв в українській католицькій церкві в Балтиморі в год. 10-ій ранку. В годині 4-ій по пол. відбудеться святочна Академія в Домі Української Молоді. Святочну доповідь виголосить д-р Михайло Кушнір. В програмі беруть участь: ген. Петро Самутин — святочний Апель, мішаний і жіночий хори ООЧСУ під управою проф. Миколи Корсмелюка, ОбВУА, молодь СУМА, Пласту, учні УМІ. Святкування підготовив Юві-лейний Комітет для відзначення 30-ліття створення УПА й 25-ліття Рейду УПА, за ініціятивою Відділу ООЧСУ, при співпраці місцевих організацій, під патронатом Відділу УККА.

В Ню Йорку відзначено 70-річчя проф. Григорія Костюка

Ню Йорк. — У неділю 29-го жовтня ц. р. тут в Українському Інституті Америки о год. 4-ій по пол., в присутності 60-ти осіб, відбулася зустріч письменників, друзів і знайомих із головою Об'єднання Українських Письменників „Слово" — Григорієм Костюком, у його 70-ти річчя. Святкування відкрив секретар Управи Об'єднання, Остап Тарнавський, який, проводив програмою. Слово про Ювілята виголосив заступник голови проф. Іван Фізер. Привіт від Канадійської Філії „Слова" склав Улас Самчук. Привіт від УВАН передав д-р Юрій Шевельов. Були теж вітання від Президії СКВУ, від почесного члена „Слова", Романа Купчинського та інші. Офіційну частину програми завершив своїм словом Ювілят. Опісля відбулося прийняття започатковане відспіванням многоліття. Під час прийняття промовляв проф. Всеволод Голубничий, свої поезії відчитував Вадим Лесич. Із заключним словом виступив Григорій Костюк, пояснюючи призвичаєння за влаштування вечора.

МІРА ГАРМАШ

ЛИСТОПАД

Він, прощаючись, сів на коня...
Він — наш батько, наш друг і наш брат,
Бо в цю ніч дивним сяйвом сіяв,
Усміхався йому листопад.

Не ридайте, що він не прийшов,
Не вернувся додому назад,
Він — безсмертну нам віру лишив
У майбутній ясний Листопад.

1971

(Із збірки „Райдуга в пітьмі")

През. Ніксон підписав схвалений Конґресом законопроєкт про Соціяльне Забезпечення

Вашингтон. — У понеділок 30 жовтня ц.р. президент Ніксон підписав дебатований протягом двох останніх років у Конгресі законопроєкт про реформу Соціяльного Забезпечення, зокрема ж про поширення і збільшення різного роду передбачених Соціяльним Забезпеченням допомог. Підписуючи цей законопроєкт, відомий під визначенням Г. Р. 1, тобто Палатна резолюція 1, Президент заявив, що робить це з великою приємністю і з переконанням, що цей законопроєкт вирівнює багато нерівностей і недоліків у дотеперішній системі соціяльного забезпечення і загарантує відповідну допомогу для старших осіб і зокрема для сліпих і нездібних до праці. Водночас із цим Президент сповістив, що вже в наступному році він звернеться до Конгресу з пропозицією схвалити полегші в податках від посілостей для старших осіб. Підписаний президентом Ніксоном законопроєкт вводить 144 зміни в систему Соціяльного Забезпечення, більшість із яких увійде в силу з 1-го липня 1973 року. Він передбачає поширення програми медичної опіки для людей понад 65 років, зокрема тих, що хворі на печінку, прибуток в сумі 130 долярів місячно для окремої особи і 195 долярів для подружжя для сліпих і нездібних до праці, збільшення виплати із Соціяльного Забезпечення для тих, що працювали понад 30 років і мало заробляли, збільшення пенсій для вдів і вдівців, як також збільшення на 500 долярів, із 1 600 до 2 100 річно, суми, що її можуть заробляти додатково ті, що користає із Соціяльного забезпечення. Коштуватимуть всі ці зміни 5 більйонів долярів річно. Разом із цим законопроєктом президент Ніксон підписав останніми днями ще 120 схвалених Конгресом до 18 жовтня ц.р. законопроєктів і поклав своє вето на 11 інших законопроєктів.

Канадійський прем'єр Трудо втратив більшість у парляментарних виборах

Оттава. — У понеділок 30 жовтня відбулися в Канаді парляментарні вибори, в яких ішлося про вибір 264-ох членів нижчої палати парляменту. За канадійською конституцією лідер партії, яка має більшість у парляменті, стає автоматично прем'єром. В останньому парляменті, що склався з виборів у 1968 році, Ліберальна партія мала 147 місць, Консервативна 73, а три інші 40, так що лібералі мали більше мандатів, як усі чотири опозиційні партії разом. Тепер на основі вислідів у 264-ох виборчих округах, Ліберальна партія здобула тільки 109 мандатів, а Консервативна 107, — Нові демократи, які мали 25 мандатів, мають 31, — Партія Соціяльного кредиту 13 і Незалежні 2. У хвилині, як це число „Свободи" друкувалося на пресі у вівторок 31 жовтня рано підрахунок голосів ще не закінчений і тому ще невідомо, чи дотеперішній прем'єр, голова Ліберальної партії П'єр Елліот Трудо француз з Квібеку, створить новий уряд з підтримкою від одної з названих менших партій, чи наступним прем'єром стане лідер консерватистів, Роберт Л. Стенфілд. За твердженням коментаторів Трудо втратив 38 своїх давніх мандатів а консервативні зискали 34 внаслідку високого безробіття і інфляції. Коментатори твердять, що П'єр Трудо вів виборчу кампанію по лінії надто загальних гасел та замало звертав уваги на атаки проти нього з приводу безробіття і загальної економічної ситуації.

Помер польський генерал В. Лянгнер, командант Львова у вересні 1939 року

Чикаго (В. Н.) — В Англії помер 29 вересня ц. р. польський генерал Владислав Лянгнер, кол. командант ДО Корпусу — Львів, один зі старої гвардії марш. Пілсудського. На становищі команданта Львова застала його німецько - польська війна і він був тим, що підписав 22-го вересня 1939 р. умову про передачу міста Львова військам Совєтського Союзу в особі команданта армії Вииники. При наближенню до Львова цих військ Лянгнер запропонував українським послам з УНДО сен. Остапові Луцькому, посл. Володимираві Целевичеві, Володимирові Кузьмовичеві, кол. послові і голові Центр. К-ту Дмитрові Левицькому вихід за „залізним листом" з обложеного німцями Львова поза боєву лінію на окраїнах Львова в сторону німецьку, одначе згадані посли відмовилися від цього, мовляв, як мав сказати сен. Луцький, „вони повинні залишитись з народом". Німецькі війська тоді відступили зпід Львова згідно із договором. Вкороткі після заняття Львова сов. військами названі вище були арештовані і вивезені в глибину СССР, де всі загинули. Подібна доля зустріла також посла Дмитра Великановича, та кол. послів Михайла Струтинського (редактора „Львівського тижн. „Свобода"), Івана Максимовича (Борислав) Григора Ганкевича (Коломийщина), сен. Василя Бараника (Коломийщина) та інших, а зпоміж діячів УСДП м. і. Миколу Ганкевича, адв. Володимира Старосольського й ін. Попередником Лянгнера на становищі команданта ДОК VI. Львів був сумної пам'яті генерал М. Токаржевський, таож пілсудчик, син дрогобицького шевця, що започаткував разом із польським священиком Миодовським акцію польонізування шляхти в 30-их рр., як також був відповідальний за велику частину пацифікаційних наїздів на українські села в Галичині.

ПОМЕР АРХИЄПИСКОП УПЦЕРКВИ ВЛАДИКА ГЕННАДІЙ ШИПРИКЕВИЧ

св. п. Владика Геннадій Шиприкевич

„Голос Православного Братства".

Чикаго. — У п'ятницю 27 жовтня ц.р. тут помер на 80-му році життя Архиєпископ Української Православної Церкви Владика Геннадій Шиприкевич. Покійний, народжений 1892 року, був в 1942 році Єпископом УАПЦ в Дніпропетровську (Січеславі). Після переїзду до ЗСА приєднався до очолюваної Митрополитом Іоаном Теодоровичем Української Православної Церкви у ЗСА, з 1964 року належав тимчасово до очолюваної Митрополитом Богданом Шпилькою Української Православної Церкви в Америці, а в останніх роках перебував у Чикаго, де його пресовим органом був видаваний Українським Православним Братством Святої Тройці квартальник

РАДІСНА ЦЕРЕМОНІЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: СПАЛЕНО ДОКУМЕНТ СПЛАЧЕНОЇ ГІПОТЕЧНОЇ ПОЗИЧКИ НА КАТЕДРАЛЬНИЙ ХРАМ УПЦ

Філядельфія. — Вісім років тому, в 1966-му році, український православний катедральний храм св. Володимира, його настоятель митр. прот. Степан Біляк та його парафіяни перебрали на себе важке зобов'язання, затягнувши в Українському Народному Союзі гіпотечну позичку на суму 200,000.00 дол. на покриття зобов'язань за будову цього храму. Минулої неділі, 29-го жовтня, ця справа вже перейшла до історії, як документ цієї позички, за вісім років вповні сплаченої, перемінився в тонку верству попелу після його церемоніяльного спалення. Церемонія спалення документу сплаченої позички відбулася під час бенкету в пополудневих годинах в авдиторії катедрального храму. Попередила її перед полуднем Св. Літургія, яку відправив Архиєпископ Української Православної Церкви з ЗСА Владика Марко в співучасті голови Консисторії УПЦ о. протопресвітера Артемія Селепина, настоятеля катедрального храму митр. прот. о. Степана Біляка та оо. С. Щадинського, А. Дзвонківського і М. Борисенка. Під час Св. Літургії підвисвячено в сан діякона дотеперішнього піддіякона И. Гузара, який тепер виконуватиме обов'язки сотрудника о. С. Біляка.

Бенкет в пополудневих годинах започаткував голова Парафіяльного уряду И. Підгурський, який виконував обов'язки майстра церемонії. Після відспівання американського й українського національних гимнів, вступну молитву провів Владика Марко. Н. Підгурський, який раніше очолював Будівельний Комітет, подав коротку історію будови катедрального храму св. Володимира. Із короткими промовами виступили Владика Марко, о. протопресвітер Артемій Селепин, д-р Володимир Галан — президент Українського Народного Союзу, який допомогла відповідною позичкою в започаткуванні будови храму та ін. Церемонія спалення документу сплаченої гіпотечної позички УНСоюзові відбулася в приявності головного

(Закінчення на стор. 3-ій)

У Торонті відзначено золотий ювілей УЄО в П. А.

Торонто (В. Б.) — В неділю, 22-го жовтня ц. р., тут відсвятковано Золотий Ювілей Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці враз з 250-літнім ювілеєм з дня народження Г. Сковороди. Ювілейні врочистості були попереджені засіданням Головної Управи УЄО в дні 21-го жовтня ц.р., на якому було теж ухвалено резолюції проти того, що кремлівські володарі намагаються представляти в країні ними опанований Г. Сковороду атеїстом, прихильником матеріялістичної філософії та ворогом біблії. Дві інші резолюції занімаються справою переслідуванням релігії, а особливо євангельських християн-баптистів („ініціятивників") в Совєтському Союзі, а зокрема в Україні, та українських культурних діячів, жидів та росіян, що домагаються там лібералізації режиму.

Ювілейне святкування розпочалося врочистим Богослуженням, яким проводив паст. В. Боровський та в якому також взяв участь один із іще живучих основоположників УЄО...

(Закінчення на ст. 4-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

УКРАЇНСЬКА РАДІОПРОГРАМА ІЗ СІТОН ГОЛЛ

Нюарк. — В четвер, 2-го листопада о год. 9:05 вечора радіостанція університету Сітон Голл передаватиме на хвилі 89.5 FM радіопрограму українських студентів цього університету. Темою програми будуть репресована совєтським режимом в Україні українська інтелектуальна. Програма буде ілюстрована читанням перекладів поезій Симоненка і його щоденника, останнім словом Мороза та піснями у виконанні Гнатюка.

ВИСТАВКА КАРТИН МИХ. КАЧУРОВСЬКОГО

Філядельфія. — Галерія Христини Чорпіти влаштовує виставку малярських праць мистця Михайла Качуровського. Відкриття виставки відбудеться в суботу 4-го листопада ц. р. о год. 7-ій веч. Буде відбуватися виставка в приміщенні галерії при 6330 Норт 12-та вул. і триватиме до 18 листопада ц. р. Відвідувати виставку можна в суботи і неділі від 11 ранку до 8 веч. і в будні дні від 7 до 9 веч.

УКРАЇНСЬКА МОВА В ТРАНСКОНИ

Вінніпег. — Шкільна влада міста Трансконі завела у двох державних школах, на базі випробування, навчання української мови, яку тепер вивчають 250 дітей, з них чимало не-українського походження. Українську мову викладає о. Василь Василів з УПЦеркви Всіх Святих. Крім того, при українській православній парафії є Школа української мови в четвер увечорі та в неділі вранці, про що інформував „Вісник" 15 жовтня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вічно живі дати

1-Листопадовий переворот у східній Галичині увійшов в традицію усіх вільних українців, як та подія, яка задокументувала державницьку зрілість мешканців не тільки над Дніпром, але й над Дністром. Політичні кордони поділили були велику українську національну територію, але прийшов історичний час і кожна вітка української нації самотужки, без порозуміння одна з одною, висловлювала те саме бажання волі, кожна вітка схоплювалась, щоб після віків неволі осягнути ту вимріяну волю. Проголошення 4-го Універсалу 22 січня 1918 року у Києві безумовно приспішило процес кристалізації національно - державної думки українців в межах Австро-Угорщини, тим паче, що під Габсбургами були куди кращі умовини плекання політичної думки й рідної культури, як за царату Романових на Наддніпрянщині. В обох тих частинах України, як згодом і на Карпатській Україні, прийшлося зразу таки воювати за свою державну волю проти агресивних ворожих сусідів. Ні одній вітці українського народу не вдалося забезпечити за собою свою молоду державність. Склалось на це багато причин, але сумний факт залишився і по нинішній день: перебування України під ворожим володінням з фальшивою вивіскою „суверенної держави", за якою скривається безжалісний русифікаторський похід займанця.

Але залишилась легенда збройного зриву і збройно боротьби. У цьому році різні українські громади в Америці й поза нею відзначають не тільки 54-ті роковини Листопадового перевороту, але й 30-ті роковини Української Повстанської Армії, тієї останньої нашої військової формації, яка засвідчила, що боротьба за волю не закінчилася і що вона продовжуться — навіть в найгірших умовинах, навіть проти всіх довкільних сильних ворогів. Українські землі тепер з'єднані, вони за вийнятком одно обездоленої й обезлюдненої Лемківщини, автохтони якої вивезені далеко на захід і північ, всі українські етнічні землі тепер в одній соборній неволі, з тими самими проблемами і тими самими журбами.

Речниками поярмленої України є тепер тільки вільні українці, поза межами України. Вони плекають давню ідею національної суверенної державности і ту ідею пригадують своїм щорічним відзначуванням історичних роковин. Події з-перед 54-ох і з-перед 30-ти років не пішли намарне. Бо вони залишили власне цю вічно живу і незаплямлену ідею.

З позиції сили

Президент Ніксон виголосив минулої неділі через радіо промову, в якій правильно назвав найголовнішою проблемою країни — проблему її оборони. Президент не вніс у свою промову ніяких нових елементів, а повторив давніші твердження у цій справі: що Америка не сміє стати другою у світі збройною потугою, а мусить зберегти в тій ділянці своє першенство, і що запевнення світові миру залежить від „позиції сили, а не слабости і сантименталізму" Америки. Президент не назвав комуністів на ім'я, але з його висновків виходило недвозначно, що тільки їх він мав на увазі, коли говорив, що „сила і рішучість викликають пошану і є підвалиною миру, а слабість і наївний сантименталізм спричиняють погорду. Вони є одвертим потуранням тактики натиску й агресії, які з черги викликають війну". Президент прославляв при цьому, як справжніх героїв, мільйони мужів, які пішли на війну до В'єтнаму, протиставивши їх кільком сотням молодих чоловіків, які втекли від рекрутації.

Від непам'ятних часів збройна сила була головною запорукою безпеки кожної держави. Можна лише мріяти про той час, коли держави світу будуть керуватися у своїх взаєминах моральними критеріями, а не критеріями реальної сили. Коли ж сильні територіяльно і військово країни Західньої Европи, як Франція чи Західня Німеччина, шанують державну волю і самостійність своїх малих і слабих сусідів — Данії, Бельгії, Голляндії, Люксембурґу чи князівства Монако — то для Москви сіллю в оці були Фінляндія, балтійські і інші країни, що їх вона перетворила на своїх сателітів, не кажучи про слабі мілітарно нові національні держави — Українську Народну Республіку, Грузію і Вірменію. Те саме сталося із слабим Тибетом, що його проковтнув Китай після того, як прийшли там до влади комуністи. Насправді тільки безмежно наївні люди можуть довіряти обом центрам міжнародного комунізму, що вони шануватимуть мир і безпеку у світі, якщо той світ не буде настільки сильним, щоб відперти агресію. Ні в одній з воєн, що їх Америка вела у цьому сторіччі, вона не шукала території ані будь-яких користей. У кожній з них вона зазнала великих жертв у людях і грошах. Вела їх в обороні волі і миру — проти чужинецьких агресій. І тому це безперечна істина, що тільки сила є запорукою миру.

Н. Рибак (к. УСС)

У ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ

Як колишній Усусус і старшина УГАрмії і Армії УНР, учасник львівських і київських визвольних подій, дякую Богові, що можу ще із своїми побратимами поділитися давніми переживаннями, відзначити ті славні дні й роки, як теж пригадати про відродження Української Держави. Як каже приповідка: — „Святий Юрій поконав вікового гада, щоб дати Україні Свято Листопада".

Після вікової ночі, державного і національного „небуття", зійшло над Києвом, а потім над Львовом ясне Сонце Волі Золоте.

Настав героїчний 1918 рік, благословенний Богом рік української слави, рік жертвенних змагань і боротьби з віковічними ворогами, москалями і поляками.

Дехто нехтує Листопадову Подію, мовляв, це подія провінціяльна, а не столична і нефортунна, бо „даром стільки народу впало за свободу"...

Деякі святкують окремо, відзначаючи одночасно інші події і річниці. Це неправильно, бо Свято Державности повинно бути святковане тільки з відзначенням Проголошення Державної Самостійности без причинків. Не важно, чи акт цей відбувся на провінції чи в столиці, як теж неважно, чи того акту доконали Усусуси, чи українські вояки австрійської армії з наказу Української Національної Ради, але важне, що такий акт відбувся, Самостійна Українська Держава постала і навіть була визнана деякими чужими державами. І це тепер дає нам раз назавжди право на нашу самостійність.

Ми мусимо відзначати 1-го Листопада, бо це — історія і традиція, а нас учить Свята Біблія, що традиція є на те, щоб пригадувати, як то колись жиди в пустині 40 років мусіли манджати. Вони йдуть, ідуть, ідуть, падають і гинуть. Вони 40 років мандрують, шукаючи Волі. А Мойсей провадить, куди — сам того не знає, де є той край, де „Обіцяна Земля"?!

І старі вже вимирають, молоді не знають, хто вони, відкіль вийшли і чого шукають?! Врешті дійшли! Врешті стали на „Обіцяній Землі"! Осанна! Осанна! Щасливі, вільні! Бо хто вірить Богові Пану, той дійде до Канаану!

Так і у нас. Рік 1918 1-го Листопада — це подія, до якої йшли наші предки як до „Канаану", а потім і ми самі йшли, йшли, деякі падали, гинули, не дійшовши... Аж врешті засяяв той довгожданий, продовж століть, той сподіваний 1918 рік 22-го січня, а вкоротці і 1-го листопада, щоб як рідні і довго розлучені браття з'єднатися, злучитися в одну рідню.

Раннім ранком 1-го листопада заграли радісні, стоголосні дзвони Свято-Юрської Катедри у Львові. Народ навколішках зі сльозами радости в очах по всіх церквах складає подяку Господеві за той дорогий, величний дар, за ту небесну ласку.

Сам Блаженніший Митрополит Кир Андрей в імені Українського Уряду відправляє Торжественне Богослуження і проголошує вірним, що Божою волею і ласкою Український Нарід став господарем і паном своєї рідної Галицької Землі у своїй ні від кого незалежній Українській Державі.

Ніхто нині не сміє нам закинути, що ми не мали своєї Держави, що ми не мали й не маємо свого власного імени, що ми безбатченки, івани без роду, що ми не нація. Бо ми щороку відзначаємо річницю своєї Державности, яку ми, ще живі учасники, здобули, але не всилі були втримати.

І ми були колись молоді і ми дуріли й шукали нових ідеалів, поступового і модерного життя, і ми з батьками були в конфлікті, але ми їх шанували, а свою буйну енергію виладовували на вчинки конструктивні.

Ми признаємо, що нашу молодь нудять і не цікавлять наші академії, бо вони надто сухі і шабльонові. Тож час уже на зміну, і нехай молоді самі влаштовують ті святкування наших історичних національних річниць.

Це проблема. Ми вже старіємося і відходимо один за одним з цього світу, але наші ідеали і традиції залишаємо і передаємо нашій молодшій, може й мудрішій генерації. Але вимагаємо тих ідеалів придержуватись

Якраз відзначуванням Листопадових чи Січневих Актів ми пригадуємо своїм людям і цілому світові, що ми ті наші права припечатали своєю і наших поляглих героїв кров'ю.

Так само, як наші предки запорожці, а потім і ми самі боролися не тільки за нашу Державність, але і за нашу Українську Церкву, і рівнож нині маємо ми право на її Помісність — Самостійність, бо це ми, а ніхто інший, були тим муром оборонним християнства проти наїздів диких азійських орд.

Тож з нагоди цього відзначення заявляємо: — Листопаде! Ти навчив нас так, як міг і вмів, що нашим був і мусить бути рідний княжий Львів.

НАЙБІЛЬШИЙ ЖЕРТВОДАВЕЦЬ НА КУЛЬТУРНІ ЦІЛІ В КАНАДІ

Вінніпеґ. — Відомий український лікар на Манітобщині і в ЗСА д-р П. А. Дрогомирецький, уродженець Тульону в Манітобі, один із перших вихованців православного Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, пожертвував на Раду Української Школи в Канаді 20 000 долярів та ще передав понад 500 дол. на православний тижневик „Вісник". Довший час д-р П. Дрогомирецький працював за своїм фахом у Америці, тепер він вже перебуває на відпочинку з огляду на пенсійний вік, у Дейтона Біч на Флориді. Д-р П. Дрогомирецький є членом Американської Колеґії Хірургів та ін. медичних установ і товариств у Америці й Канаді. Як подав „Вісник", він є „найбільшим жертводавцем на науково - культурницькі цілі в Канаді".

Іван Поритко

НАШ СВЯЩЕННИЙ ОБОВ'ЯЗОК

(20-річчя Суспільної Служби Комбатантів)

1-го Листопада 1918 року український нарід збройною силою відновив державне життя на Західніх Землях, вчинивши це на основі свого історичного права — бути господарем своєї прадідної землі.

П'ятдесят чотири роки вже минуло від Листопадового Чину, що був довершений уночі з 31 жовтня на 1 листопада в княжому городі Льва і по всій галицькій Україні. Листопадовий Чин був добре підготований і зразково виконаний проводом і масами західньої вітки нашого народу, був подвигом, що має переломовий характер в історії України. Цей глибокий перелім не прийшов без попередніх подій. Передвоєнні покоління українців далеко перед 1-ою світовою війною виховувались в соборницькій ідеології, у великій мірі на творах наших геніїв Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки та наших істориків і письменників. У висліді це дало першу українську збройну формацію, після упадку Гетьманщини, Українських Січових Стрільців. Цю збройну силу покликала до життя Українська Головна Рада вже 1 серпня 1914 року.

Першотравневий Чин є теж актом соборности. Виступ на 1-го Листопада був проведений згідно з постановою Української Національної Ради, як перший рішальний крок для здійснення соборної, суверенної державности України, що ясно підтверджує тоді історична телеграма до Києва провідника Військової Команди сотн. У.С.С. Дмитра Вітовського і відповідна постанова Української Національної Ради.

Від Листопадової Події минуло вже понад пів століття, що було дуже важке для українського народу. Та все те в нічому не захитало історичної ваги Листопадового Чину. Він є і буде завжди справжнім й наглядним виявом того, чого бажає український нарід — мати свою самостійну державу на своїй землі. Листопадовий Чин залишив нам явний дороговказ, але при тім ми все повинні пам'ятати, що основою його була жертва крови і життя кращих синів народу. Збройна боротьба залишила багато воєнних інвалідів і немічних вояків. Вони розпорошені по всій Україні та по всіх континентах вільного світу. Під сучасну пору під опікою Суспільної Служби комбатантів є ще около 300 кол. українських військовиків, якими наша спільнота зобов'язана опікуватися, бо їх важку долю злагіднити можемо тільки ми самі, цього за нас ніхто не вчинить.

П'ятдесят чотири роки в житті нації — це короткий час. Але понад пів століття фізичних і моральних терпінь українських воєнних інвалідів, кол. учасників нашої визвольної боротьби — це вічність...

У Львові в листопаді 1922 р., створено Українське Крайове Товариство Опіки над Інвалідами (УКТОНІ), до складу управи увійшли кол. старшини Українських Армій, що завдяки постійної жертвенности громадянства успішно сповняло своє відповідальне завдання. До 1924 р. матеріяльні засоби допомоги були оперті майже виключно на пожертвах української еміґрації в ЗСА і Канаді. І за висоти курсу американського доляра крайові пожертви були відносно малі. Від 1926 р. завдяки устійненню валюти піднеслася жертвенність на рідних землях. Збірки з патріотичним запалом переводили передусім молодечі організації. Фонди на допомогу зростали. Господарку майном УКТОНІ можна було плянувати на дальшу мету, переведено оцінку працездатности 724-ох інвалідів. З того часу виплачувано тим, що виказували 35-100 відс. непрацездатности, місячні пенсії (ок. 8.000 зол).

Безпосередньо перед 2-ою світовою війною УКТОНІ оперто на членах і їх членських внесках, що приносили значні фонди. Опіка над інвалідами на рідних землях була добре зорганізована, по повітах діяли філії УКТОНІ. Річний бюджет переходив 200 тисяч, і він був реальний, бо опертий не лише на листопадових збірках, що звичайно залежні від настроїв та доброї волі й енергії збирачів. До того ще доходила значна допомога громад в ЗСА і Канаді, яку організували Українські Стрілецькі Громади, що щорічно переводили успішно листопадові збірки.

По другій світовій війні немає можливости безпосередньо опікуватися рештками наших інвалідів на рідних землях. Але значна кількість українських воєнних інвалідів опинилась на чужині, здебільша інвалідами з новіших військових формацій (1 УД УНА і УПА).

В Европі спершу українські скитальці не були спроможні опікуватися інвалідами, та рухливіші одиниці з-поміж кол. військовиків зорганізували в Німеччині Союз Українців Воєнних Інвалідів (СУВІ). Зареєстровано ок. 600 інвалідів з різних українських військових формацій та групи вояків - українців з чужинецьких армій. Але СУВІ не могло серед скитальців, які самі потребували допомоги, зібрати фонди на заспокоєння найпекучіших потреб найнещасливіших наших людей на скитанні. З українськими громадами ЗСА і Канади не було ще зв'язків та і по наладнанні їх допомога була тільки доривочна. Щойно в 1953 р. наші організації відновляють загальні листопадові збірки, в ЗСА під патронатом ЗУАДК'у, а в Канаді під патронатом КУК. Тоді утворено Суспільну Службу Комбатантів, зложену з представників комбатантських орг-цій: Братства УСС,

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДАР УКРАЇНСЬКОМУ ВОЄННОМУ ІНВАЛІДОВІ

В глибокому почутті журби про тих, що у збройній боротьбі за волю України втратили своє здоров'я та цілком або частинно здібність до праці — Суспільна Служба Комбатантів звертається до Українського Громадянства з гарячим проханням скласти в листопадовій збірці щедрі пожертви на дар українському воєнному інвалідові.

Під опікою Суспільної Служби Комбатантів є ще тепер понад 300 воєнних інвалідів і немічних колишніх українських вояків, які потребують нашої допомоги.

Завдяки жертвенності патріотичної Української Спільноти в ЗСА Суспільна Служба Комбатантів на протязі 20-ти років свого діяння змогла допомогти 485-ом колишнім учасникам визвольної збройної боротьби на 188 тис. долярів, чим у великій мірі злагіднила їх важку долю. Суспільна Служба Комбатантів сподівається, що доля й недоля колишніх українських воїнів і далі не перестане бути голосом совісти та найбільшою турботою нашого громадянства у вільному світі.

Суспільна Служба Комбатантів

Адреса:

Social Service of Ukrainian War Veterans
1321 W. Lindley Avenue, Philadelphia, Pa. 19141

Лука Луців

АВТОР І РЕЦЕНЗЕНТ

Словник каже, що „рецензія" — це „оцінка" твору, отже рецензентом є той, що пише оцінки. Його часто звуть критиком. Згадуємо про це на початку тому, що дехто різно розуміє слово „рецензія". Коли автор просить когось написати рецензію свого твору, то має на увазі тільки прихильну оцінку, це значить похвалу. Правда, деколи автори заявляють рецензентам: „Пишіть, що думаєте. Я не буду маркотний, хочу тільки почути вашу думку". Та горе рецензентові, коли він повірить авторові і щиро висловить свої думки та напише без похвали, бо твір на неї не заслуговував. Тоді автор „не бачить" рецензента на вулиці, льодово зустрічається з ним у товаристві, і треба довшого часу, щоб той лід розтанув під впливом найкращого лікаря - часу.

Деякі читачі уважають рецензента за цирульника, що мав би спускати кров авторові. Вони чекають неґативної оцінки, „зрізування", як вульгарно говориться, і розчаровуються, коли тієї „крови" не знаходять в рецензії. Читачі люблять гостру полеміку, коли „зрізаний" автор відповідає критикові, і навпаки. Така дискусія деколи виходить на добро літературі, бо збільшує зацікавлення книжкою.

Рецензія — це оцінка і вона повинна направду оцінити новий твір: подати його сюжет, провідну думку, мистецькі засоби, якими автор старався осягнути свою ціль, характеристику осіб, відношення між розповіддю і діялогами, мовні засоби автора.

Шукачі золота щасливі тоді, коли їм вдасться знайти в піску цей дорогоцінний метал. Найбільшою приємністю для літературного рецензента є той, на жаль, рідкісний випадок, коли він знайде в книзі нового автора щось нове, чого ще не було в літературі: новий сюжет, нове середовище, оригінальні мистецькі засоби. В поезії нові й свіжі пластичні образи, оригінальні рими, пластичні порівняння й такі ж метафори, новий чуттєвий клімат творця.

Очевидно, що кожний автор, що друкує свою книжку — деколи навіть своїм накладом — вірить, що його твір, якщо не геніяльний, то принаймні вартісний вклад в рідну літературу. Коли б було інакше, то численні книжки не бачили б світу. Рецензент повинен знати багато чужинних і своїх рідних літературних творів. Він на основі порівняння легко може розбити ілюзії автора, і на цій то основі часто приходить до непорозуміння між ними обома.

Невдоволений автор легковажить, а то й іґнорує рецензента і заявляє, що це „такий собі рецензент", неук, що на нічому не розуміється, це звичайний собі пажер, який любується нищити архітекти нашої літератури, як сто років тому не розуміли Франкової „Лесишиної челяді", бо не сприймали її реалізму, що був підкреслений аж при кінці цього оповідання. „Клясичні" критики з трудом сприймали романтичних поетів, — це було на початку 19-го віку, а 50 років пізніше важко було романтикам сприйняти реалістичні твори, але це зовсім не те саме, на що покладаються „скривджені" автори. Там змагалися літературні напрями, а тут вірно оцінений і непризнаний автор обороняє свою творчу неміч. Очевидно, що маємо на думці сумлінного рецензента, який в оцінці літературних творів не керується жадними нелітературними мотивами.

Коли критик позитивно оцінить книжку, тоді автор називає його „відомим критиком", а деколи ще й додає титули: професор, доктор, літературознавець. Не можна сказати, щоб автори оцінюваних книжок достатньо розуміли те, що в наших обставинах роблять для них ті, що пишуть рецензії на їхні твори, і роблять це майже завжди безінтересовно, бо наша „худа" преса рідко платить за це. Треба ствердити, що в нас тепер появляються рецензії книжок дуже рідко, і то з великим спізненням. Дуже часто сам автор мусить когось упросити, щоб написав щось про його книжку. Розуміється, що такі оцінки, звичайно, бувають необ'єктивні, бож не випадає неприхильно написати про приятеля чи знайомого. Що це не йде на добро нашої літератури — це ясно. Воно шкодить і самим вихвалюваним авторам.

Автори мають слушність твердячи, що їхні твори переживають своїх критиків. Ця правда стосується до дійсних літературних творів. Перед першою війною діяли в Галичині письменники т. зв. „Молодої Музи", а за Збручем О. Олесь, В. Вин-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ярослав Гриневич

ТІЄЇ ЛИСТОПАДОВОЇ НОЧІ...

На початку жовтня 1918 р. я залишив місце постою Леґіону. УСС в Єлисаветградщині на Херсонщині у наддніпрянській Україні. Від'їжджаючи на відпустку у моє рідне місто — Львів я їхав у поїзді, що мчав по широких рейках, залишаючи за собою простори чудової України, що стояла під голубим небом ланами золотих соняшників, розспівана піснями людей і солов'їв. Вздовж залізничного шляху, тут і там лунали пісні також наші стрілецькі. Чути було чудові альти і сопрано робітниць, що верталися із жнив додому. Їх пісням прислухувалися військовики, розкинуті в той час по Україні, землі медом і молоком текучій.

По кільканадцяти годинах подорожі я знайшовся у Східній Галичині, на території австрійської імперії й увечері був вже у Львові. Який же інший був краєвид галицької землі. Поорана стрілецькими ровами, переткана тут і там засіками із кільчастого дроту, порита гарматними стрільнами земля із спаленими містечками і селами й вигребаними у землі землянками, що в них жили люди. — І небо було тут інакше, не таке радісне як на Великій Україні, де була своя Держава. Тут, у Галичині існувала чужа влада, а наш народ від віків у неволі.

У Львові вулиці в різних місцях були порозбивані від летунських бомб, саме місто затемнене, бо хоч із Сходу не грозила небезпека, з огляду на провал російської імперії, все таки війна тривала ще далі на півдні і заході.

Відпочивши у моїх батьків, я зголосився чергового дня в команді Станиці УСС. Відтак я зайшов на виставу УСС, що находилася в Українськім Національнім Музеї при вул. Мохнацького. Член Бойової Управи, мій колишній професор Академічної Гімназії у Львові, Іван Боберський, що завідував виставою, просив мене про поміч, а я, нагадуючи нашу співпрацю на Виставі УСС в р. 1916 у Відні в Пратері, погодивсь провести мою відпустку, помагаючи йому. — Хмари на політичному нібосклоні вказували на близьку бурю над Австро-Угорщиною та її упадок, а її народи ждали хвилини, щоб зірватися до власного державного життя, до волі. Наш народ мав вже свою державу за Збручем, — а я, що звідти приїхав, пізнав, що це значить Воля — це таємниче „Євшан-зілля", яке, як хтось закоштує, то вже не годен його забути...

В днях 18-19 жовтня я перебував у Народнім Домі, де відбувались наради Української Національної Ради, як Української Конституанти. При гол. брамі Народного Дому стояло кількох вояків з блакитно-жовтими опасками на раменах. Вони пильнували порядку й спокою. Це було потрібне, бо по протилежній стороні Народного Дому вешталися польські боївки, вигуючи проти українців, На залі нарад в числі кількох впорядників УССів був і я. В неділю, 20-го жовтня 1918 р. відбулося на площі св. Юра проголошення Української Держави згідно з ухвалою УНРади. Проголошення провів під ентузіястичні оклики мас українського населення д-р Кость Левицький.

Події у Львові розвивались з кожним днем. Проф. Іван Боберський втаємничував мене у їх розвиток, наказуючи зберігати всі його інформації у великій тайні. Під кінець місяця жовтня ми зняли експонати виставки зі стін: картини О. Куриласа, Іванця, Назарка, Сорохтея та інших, світлини Т. Мойсейовича, М. Угрина-Безгрішного й ін. Прапор УСС-ів взяв проф. І. Боберський до себе, додому. Він мешкав недалеко, при вул. Супінського. Мені він наказав зголоситися у Народнім Домі у підх. Дмитра Палієва.

В Народнім Домі, при вході — варта. У ній, між іншими, мій шкільний товариш Михась Терлецький. Мене перепускають і я вийшов сходами нагору. Із залі на 3-му поверсі сходили униз групи старшин. Я підійшов до підх. Дмитра Палієва і зголосив, що мене присилає проф. Боберський. Довідавшись, що я львов'янин, підх. Палієв заявив, що мене буде потрібно, як того, що знає місто. Покищо, я повинен піти на Головний Двірець і розвідати, які там находяться чужі військові частини. Цієї ночі, над раном українці переймають владу у Львові. Для цього нам потрібно знати кількість чужих військ у місті. Наказ! — відходжу. Вправді не маю на плечі кріса, зате у мене солідний бельгійський бравнінґ.

Йду знайомими вулицями. Ніч темна, світла на вулицях затемнені. Часом пристаю й приглядаюся, що діється. Бачу: коло костела св. Анни підозрілий рух, якісь темні постаті приходять то відходять. Те саме діється біля польського Католицького Дому. Далі касарні Фердинанда, а там ліворуч святоюрські простори, серед яких видніють імпозантні контури Церкви св. Юра. Тут мені знайомі кожна вулиця, кожен камінь хідника, кожна брама, — бо це моє рідне місто, яке росло і розвивалося разом зі мною — з дитячими і молодечими роками мого життя.

Минаю знайомі вулиці і виходжу на т. зв. Копиткове. Біля костела св. Єлисавети якийсь підозрілий рух. Йду на Гол Двірець. З його брам вдаряє сопух несвіжого повітря, тютюнового диму. В ждальні, на кам'яній долівці клубовище людських тіл вояків, що тут ночують. Думаю: вони не повинні бути для нас небезпечні. Зате можуть ними бути поляки-залізничники, які вітають мою появу, як УСС-а в мазепинці злобними заввагами. Переходжу тунелями й сходами на плтформу, куди приїжджають поїзди. Деякі з них порожні. При одному поїзді заговорює до мене стійковий мадярською, а опісля ламаною німецькою мовою. Питає, чого шукаю. Вияснюю йому, що шукаю моєї частини. На це його відповідь: тут находяться вагони з мадярськими вояками, які вранці від'їжджають на Угорщину: одні до шпиталів, інші на відпустку домів, є і визволенці. Ніяких інших транспортів тут немає. Є вже 2-га год. після півночі. Покидаю залізничний двірець і з полегшою віддихаю свіжим повітрям надворі. Вертаюся до Народного Дому зі звітом. Тут я склав звіт про те, що бачив на Головнім Двірці. Дістаю наказ: йти знову в напрямі Гол. Двірця і по дорозі обсервувати підозрілі рухи поляків. Тим разом йду в товаристві одного вояка. Ми обидва озброєні в кріси. Біля нас пройшов сотник УСС-ів Дмитро Вітовський, командант Листопадового Зриву.

Ми вийшли у місто. Наближалась год. 3-тя ранку. Ввійшовши у лябіринт вулиць біля пасажу Фелера, ми пройшли вулицею 3-го Мая через Єзуїтський город, минули площу св. Юра, вул. Шептицьких та вийшли на вул. Льва Сапіги, на розі якої, у школі Конарського, був приміщений військовий шпиталь. Згодом ми знову на Гол. Двірці. Тут не змінилося нічого.

Вертаючися вул. Городецькою, недалеко костела ми завважили, як із вулиці Янівської посувається в напрямі середмістя вантажне авто. У ньому біля шофера сиділа, як ми провірили чер-

(Закінчення на ст. 4-ій)

НАГЛА І НЕВІДКЛАДНА СПРАВА — УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ! НА ВСТАНОВЛЕННЯ ТРЬОХ КАТЕДР ПОТРІБНО $1,800,000.00; ДОСІ ВПЛИНУЛО — $1,312,339.25: ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ ЩЕ ТРЕБА ЗІБРАТИ $487,660.75

НАШ СВЯЩЕННИЙ ОБОВ'ЯЗОК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Братства к. В. 1 УД УНА, а пізніше О'єднання і Товариства к. В. УПА. Суспільна Служба Комбатантів, виконуючи це дуже відповідальне завдання, наладнала постійну і систематичну допомогу кол. українським воякам. Із зібраних пожертв у листопадових збірках серед української спільноти С.С.К. приділяє дотації до розподілу СУВІ в Европі, приділяє допомогу тяжко пошкодженим воєнним інвалідам і немічним кол. військовикам, головно безродинним, іншим уділяє одноразові допомоги (головно на закуп протез і т. п.), а також пересилає поміч кільканадцяти інвалідам поза залізною заслоною. За 20 років діяння Суспільна Служба Комбатантів зібрала понад 220 тис. долярів на допомогу нашим інвалідам, з чого досі розділено кругло 185 тис., і з чого скористали 485 осіб, а то: 145 інвалідів з УНР-УГА, 101 з 1-ої УД-УНА, 10 з УПА, 12 з Українського Визвольного Війська, 1 з Карпатської Січі, 11 вдів по українських вояках, 24 з інших армій. В 1953-1955 рр. користало з допомоги ще 96 кол. наших вояків, які в міжчасі виїхали з Німеччини, головно до ЗСА, і вбільшості опинилися під опікою С.С.К. За той час померло 166 інвалідів. Тепер в Европі проживає ще понад 200 потребуючих нашої помочі й за них мусимо пам'ятати. В ЗСА і Південній Америці проживає около 150 українських ветеранів, яким безпосередньо допомагає С.С.К. Інвалідами в Канаді опікуються тамошні комбатантські організації.

Кількість потребуючих допомоги наших ветеранів не зменшується. Кількадесят безпосередніх учасників визвольної збройної боротьби старіються (наймолодші з них це 70-75-літні) і з роками стають немічними і самі на свій прожиток не можуть запрацювати. Нашим священним обов'язком є допомогти їм прожити останні роки їх життя. Кількох українських вояків, сьогодні 75-85-літніх старців, потребують повної опіки, яку ми повинні їм дати!

Кол. наші вояки і їх комбатантські організації у своїй сконсолідованій праці гідно виконували свої зобов'язання супроти к. товаришів зброї та осягнули значних успіхів, здійснюючи гасло допомоги не словами, а ділами. Кожного року інтенсивно переводили листопадові збірки на Дар Українського Воєнного Інваліда. Одначе кожного року цих трудящих збирачів фондів на допомогу інвалідам меншає, тому конечним являється потреба — заступити їх молодшими збирачами цих фондів, про що повинні подбати наші громадські організації, а зокрема молодечі.

Тепер пекучим завданням є потреба — усвідомити наш загал, зокрема наші організації про конечність збільшення допомоги нашим інвалідам. В акцію листопадових збірок повинні включитися всі свідомі українці, а зокрема наша патріотична молодь. Треба відновити звичай на рідних землях, що листопадові збірки були серед всіх основних обов'язків, все на першому місці. Не сміє бути ані одної організації, яка звертала б порожні збіркові листи.

Виконаймо ж гідно свій почесний обов'язок супроти Першого Листопада 1918 р., що розбудив приспане почування українського народу до своєї Батьківщини і від того часу щороку скріплює його віру в остаточну перемогу.

В'єтнамські комуністи відгрожуються, що зірвуть переговори про мир

Сайгон. — Міністер закордонних справ Північного В'єтнаму Нгуєн Дю Трінь заявив під час прийняття у честь лідерів лаоської компартії Патет Ляо у Ганої, що коли Америка не підпише складеного Генрі Кіссінджером і Ле Дуком То тексту договору про перемир'я і політичне замирення, то того замирення ніколи не буде. Комуністи наполягали на підписання того договору 31 жовтня ц. р., але з американського боку впевняють, що в'єтнамські комуністи не поставили ніякого ультиматуму щодо дати, коли треба підписати той договір. Американський Уряд уживає посередництва Франції й інших держав, між ними Совєтів, щоб переконати Північний В'єтнам, що він повинен погодитися на вимогу, яку Генрі Кіссінджер з'ясував у своїй радіопромові з минулого четверга 26-го жовтня, що потрібна ще одна його зустріч з комуністичними лідерами для з'ясування деяких подробиць. Американська сторона, як твердить преса, запевняє комуністів, що йдеться не про зміну домовлених 9-ти точок договору, а про менше важливі справи. З другого боку — лідери Південного В'єтнаму далі таврують домовлення, до якого дійшов Кіссінджер з північними в'єтнамцями, і заявляють, що вони не підпишуть того договору, якщо військо Північного В'єтнаму має залишитись на території Південного В'єтнаму.

Ізраїль перевів два налети проти Сирії — 60 убитих і 70 ранених

Єрусалим. — Ізраїльське летунство перевело в понеділок 30-го жовтня ц. р. два налети проти Сирії, обкидавши бомбами табори палестинських організацій зараз на північ від столиці Сирії Дамаску. Сирійські власті проголосили, що в тих налетах було 60 вбитих і коло 70 ранених, при чому між вбитими були буцім-то також жінки і діти. Коротко після першого налету, що стався о год. 7.45 вранці і тривав впродовж пів години, сирійська далекобійна артилерія обстрілювала з своїх позицій на так званому узгір'ї Голяна, ізраїльську територію. Ізраїльці проголосили, що всі їх літаки вернулися непошкоджені до своїх баз та що внаслідку сирійського гарматнього вогню був один ранений. Ізраїльці не відповідали на сирійський гарматній вогонь, але в дві години пізніше перевели другий налет на сирійські оселі теж на північ від Дамаску. Загально вважають, що ті ізраїльські налети були відплатною дією за схоплення арабськими терористами німецького літака над Туреччиною та присилування західньо-німецького уряду, під загрозою знищити той літак і його 20 подорожних, звільнити трьох арабських терористів, причетних до вбивства 11-ох ізраїльських олімпійських змагунів 5 вересня ц. р.

ФЕСТИВАЛЬ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ В ЧИКАҐО

Згідно з повідомленням, одержаним від Українсько-Американської Ліги з Чикаґо, в суботу і неділю, 4-го та 5-го листопада відбудеться тринадцятий з черги Фестиваль Національностей Чикаґо на Нейві Пір над озером Мішіген. У Фестивалі Національностей візьмуть участь представники 25 національних груп цієї Метрополії, в тому теж українська група, яка буде заступлена в мистецько-культурній виставці (ОЖ ОЧСУ), в базарі („Спартанки" — Пласт), видавництва („Екран" і М. Денисюк), велика збірка українських поштових марок із часів визвольних змагань (п. Фостяк) і інші. Буде там теж українська кафетерія ОЖ ОЧСУ під проводом п-і Ґоляш, а в розваговій частині виступить хор Осередку СУМА ім. Павлушкова та оркестра Осередку СУМА з Палатайн. Вступ на Фестиваль Національностей вільний.

Тиждень пізніше, в суботу 11-го листопада відбудеться в Чикаґо в залі Шопена Листопадове Свято.

РАДІСНА ЦЕРЕМОНІЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

предсідника УНС Йосипа Лисогора, який взяв участь у бенкеті. Документ держав настоятель храму мтр. прот. о. Степан Біляк та голова Парафіяльного Уряду Йосип Підгурський і його підпалили свічкою попередні голови Парафіяльного уряду Микола Ворончак та Богдан Гринчишин, яких опісля відзначено Почесною Грамотою за його заслуги в будові храму. Йосип Лисогір, ґратулюючи о. С. Білякові та парафіянам за їх досягнення та повну сплату великого зобов'язання протягом коротких шести років, висловив рівночасно радість з того, що УНСоюз міг до цього причинитися гіпотечною позичкою. Він згадав, що тих гіпотечних позичок на українські православні і католицькі церкви в Америці і Канаді УНСоюз видав тепер на понад три з половиною мільйона долярів в єдиному бажанні допомогти нашим парафіям і громадам зберігати, розвивати і збагачувати церковну і національну духову спадщину.

У залізничій катастрофі в Чикаґо згинуло 44 особи, 320 було поранених

Чикаґо, Ілл. — В одній із найтяжчих в історії ЗСА за 14 останніх років залізничних катастроф, що сталася тут у понеділок 30 жовтня ц. р. ранком внаслідок зудару двох поїздів, було 44 вбитих і 320 поранених. Поїзди, які зударилися, були переповнені людьми, що доїжджають до праці із передмість Чикаґо до центру міста. В історії Чикаґівської округи це одна із найтяжчих катастроф взагалі. В історії ЗСА остання така катастрофа була у вересні 1958 року на залізничій лінії між Елізабетом і Нюарком, де з відкритого мосту в'їхав у ріку поїзд із пасажирами, спричинюючи смерть 48 осіб. Сила зудару двох поїздів у Чикаґо була така велика, що деякі вагони були розторощені на дрібні частини. Сталася катастрофа о год. 7.35 ранку (8.35 Нюйоркського часу).

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
КАТЕРИНИ ҐАБРО
Матері Преосвященного Кир Ярослава в Чикаґо
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в понеділок, 6-го листопада ц. р.
в таких церквах:

КАТЕДРА СВ. ОТЦЯ НИКОЛАЯ, год. 8:45 рано
ЦЕРКВА СВ. ЙОСИФА в Чикаґо
ЦЕРКВА РІЗДВА П.Д.М. в Чикаґо
ЦЕРКВА СВ. МИХАЇЛА в Чикаґо
ЦЕРКВА СВ. ЙОСАФАТА в Манстер, Індіяна

Прохаємо ласкаво згадати Покійну у своїх молитвах.

† ЯРОСЛАВ
Єпископ Чикаґський

В пам'ять по недавно Померлому
ІВАНОВІ ВОНСУЛЕВІ
(Детройт, Миш.)
замість квітів, складаємо 20.00 долярів
на Товариство „Рідна Школа", Мюнхен, Німеччина.
Дірборн, Миш. Ірена і Олександер ЛОБОДОЦЬКІ

Замість квітів на могилу Покійного Професора-Доктора
ІВАНА ФЕДОРОВИЧА РОЗГОНА
пересилаю 50.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства.
Г. М. та А. К. ШАШЛО

Ділимося сумною вісткою, що дня 28-го жовтня 1972 року у Гермінї біля Пітсбурґу, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, упокоївся в Бозі на 90-му році трудолюбивого життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

бл. п.
ДМИТРО ВАСИЛЬКЕВИЧ

довголітній управитель школи у Сухій Волі, пов. Любачів, невтомний працівник на народній ниві та основник і член численних організацій на Рідних Землях.

Тлінні Останки перевезено до Детройту, Миш.

ПОХОРОН — в середу, 1-го листопада 1972 року з церкви Непорочного Зачаття на кладовище Мт. Оливет.

Горем прибиті:

КАТРЯ — дружина
ТЕОДОСІЯ — донька з мужем ІЛЛЕЮ МЕХОМ
ВОЛОДИМИР — син з дружиною ЗЮТОЮ
ЗЕНОН — син з дружиною МАРТОЮ
внуки: ЮРКО з дружиною ВІКІ
МАРИНКА, РОМАН, ПЕТРО, ПАВЛО, ТІНА, РОМАН і МАРТА

ПРЕДСТАВНИЦТВО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ в ЕКЗИЛІ в ЗСА
повідомляє Українське Громадянство і його Організації, що заходами групи найближчих співробітників Першого Президента Української Народньої Республіки в екзилі

св. п. АНДРІЯ ЛІВИЦЬКОГО

зорганізовано перевезення Праху і пам'ятника з Його могили в Европі на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В суботу, 4-го листопада 1972 року в год. 12-ій дня
після Служби Божої відбудеться
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛАХ СВ. П. ПРЕЗИДЕНТА І ЙОГО ДРУЖИНИ МАРІЇ

Цю урочистість згодився очолити
Високопреосвященніший Владика МСТИСЛАВ
Митрополит Української Православної Церкви в Америці

ЗА ПРЕДСТАВНИЦТВО
Іван Крамаренко, голова
Ген. Аркадій Валійський, заст. голови — Д-р Степан Ріпецький, заст. голови
Яків Фартушний, секретар
Ню Йорк, 22-го жовтня 1972 року

Подаємо до відома сумну вістку, що в Чикаґо, Ілл., в п'ятницю, 27-го жовтня 1972 року у вечірніх годинах, спочив в Бозі

ВЛАДИКА
ГЕННАДІЙ ШИПРИКЕВИЧ

б. Архиєпископ Січеславський,
проживши 80 літ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА ШИПРИКЕВИЧІВ
з Філядельфії

В глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що дня 30-го жовтня 1972 року, після короткої, але важкої недуги упокоїлась в Бозі наша Найдорожча ДОНЬКА, СЕСТРА і ВНУЧКА

бл. п.
ВІКТОРІЯ СТАЛОВІР

на 19-му році життя, студентка Сімонс Коледжу в Бостоні, Масс.

ПОХОРОН — в середу, 1-го листопада 1972 р. о год. 3-ій по пол. на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибиті:

ВАЛЕНТИНА і ВІКТОР — батьки
ВАЛЕНТИН — братчик
ЕВГЕНІЯ, ЮЛІЯ і НАТА — бабуні
АЛЕКСАНДЕР і МИКОЛА — дідусі

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в неділю, 29-го жовтня 1972 р. упокоївся в Бозі наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУНЬО і БРАТ

бл. п.
АНДРІЙ ҐЕЛЕТІЙ

нар. 1885 р. в Раві Руській, Україна,
довголітній член 204-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку.

ПАНАХИДА — в середу, 1-го листопада 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 2-го листопада 1972 р. о год. 9-ій ранку до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, Н. Й., а опісля на цвинтар Кальварія, Н. Й.

В глибокому смутку:

дружина — АННА
донька — АНАСТАСІЯ ВОЯК з чоловіком ІВАНОМ
внуки: ЙОАННА й ІВАН мол.
брат — ІВАН

ТІЄЇ ЛИСТОПАДОВОЇ НОЧІ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ниця — полька. Авто було навантажене картоплею, під нею находилася зброя. Спрямували мою зброю на шофера, я наказав йому їхати до Народного Дому. Там наше командування перейняло авто і ним, після вивантаження, від'їхав відділ наших вояків на стежу по місті. Що сталося з шофером авта і полькою не знаю. В той час, а була год. 4-та ранку, мене післано з новим призначенням у місто. Переворот був доконаний: на львівській ратуші лопотів гордо блакитно-жовтий прапор, а біля ратуші виділи наші скоростріли готові до акції, такі ж були біля Віденської каварні.

Вулицями міста проходили українські стежі.

Ставав день, осінний, сонячний. Мешканці міста вийшли на вулиці, порушались трамваї, відкрилися крамниці. Та скоро львов'яни зорієнтувалися, що в місті українська влада. Радість українських міщан була не до описання, поляки були заскочені й готовились до протидій.

Рух в місті припинився, склепи зачиняново, трамваї станули. Я зустрів на вул. Руській мою матір. Вона стала до праці в редакції часопису „Український Голос". Часопис друкував накази Команди Українських Збройних Сил, звідомлення з бойового фронту, відозви до населення міста, пропагандивні статті і вісті зі світу. В редакції працював д-р Л. Цегельський і Степан Чарнецький. Мати була радісно схвильована. Вона розказувала мені зміст статті, яку написала для „Українського Голосу". У статті-фейлетоні вона описувала, як у старинному образі, в каплиці, на якому польський маляр наклав олією картину з польської історії, однієї ночі, мов під дотиком чудотворної кисти, зникла із полотна картина польська, а на її місці явилася там же давно мальована картина української історично-релігійної тематики. Цей фейлетон мав назву: „Легенда одного образу".

„Розумію, мамо, — казав я, — це так, як „Легенда Листопадової Ночі" — ночі, у якій ми довершили Листопадового зриву, добуваючи давній, древній княжий город Львів для українського Народу".

Кінчився день 1-го листопада. Команда Українських Збройних Сил у Львові станула в обличчі великих, важких бойових дій, які розгорнулися вскорості у місті. На вулицях і в парках падало з дерев багряне листя. Були перші убиті і ранені. Ми, українські вояки, що доконали у Львові Листопадового Перевороту, стояли твердо на наших стійках, очікуючи допомоги від краю.

МОГИЛА ГЕНЕРАЛ-ХОРУНЖОГО ГНАТА СТЕФАНОВА В РЕГЕНСБУРГУ, НІМЕЧЧИНА

В листопаді 1918 — ген.-хор. Гнат Стефанів був Окружним Командантом у Золочеві, Начальним Командантом УГА і командантом Львова.

АВТОР І РЕЦЕНЗЕНТ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вниченко, Л. Українка, М. Коцюбинський, М. Філянський, С. Черкасенко й інші. Згадаймо ще й О. Кобилянську. Про всіх їх писав найвизначніший тоді літературний критик М. Євшан (Микола Федюшка). Тепер передруковують твори згаданих письменників і пишуть про них при різних нагодах, а про М. Євшана ніхто й не згадує. А працін він причинився до того, щоб читачі краще могли сприйняти твори вищеназваних поетів і письменників.

Рецензент-критик — це посередник між автором і читачем. Коли він хоче мати довір'я читачів, то мусить виконувати свою працю об'єктивно і бути послідовним у своїх оцінках. Тоді навіть „ображені" автори в душі мусітимуть признати йому слушність, хоч цього публічно не виявлять.

Об'єктивний рецензент повинен в першу чергу пізнати ту ціль, яку мав перед собою автор, пишучи свій твір, і не вимагати від автора того, чого він не плянував. Буває й так, що автор під час праці над своїм твором змінить свій первісний плян, і критик має звернути увагу на цю непослідовність.

Наші письменники тут, в країнах нового поселення, не переживають тієї дійсности, що тепер лютує на рідних землях. Вони пишуть про ті часи, коли наші люди перебували в таборах для втікачів. Часто вони малюють таборове життя однобічно-карикатурно, не бачачи тих позитивів, що були в нашому житті і в таборах. Чи не час би нашим авторам подивитися на наших людей у вільному світі та побачити їхній шляхетний змаг за краще життя для них та для свого поневоленого народу. Між нашими людьми в нових місцях поселення є багато такого, що не приносить сорому нам, як членам великого, хоч покищо й поневоленого народу. Та треба це студіювати.

Рецензенти й критики з радістю привітали б такі твори... Вони тішилися б також, якби наші поети у вільному світі у своїх строфах не частували читачів математичними рівняннями з двома, а то й трьома невідомими, над якими треба прити, щоб їх розв'язати - зрозуміти... А що тоді дістся з „поезією розрадою одинокою"?

Та, на жаль, є такі рецензенти-критики, які хвалять оті незрозумілі і для них поезії, бо, мовляв, у вільному світі існує воля і для поетів. Тут можна б пригадати, що ті наші поети, що друкуються у „Самвидаві" в поневоленій Україні, не хочуть тієї волі, якої надуживають їхні колеги на волі. Ті поети зі „Самвидаву" знають, що „вогонь в одежі слова — безсмертна, чудотворна фея, правдива іскра Прометея".

У Торонті відзначено золотий ювілей УЄО в П. А.

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ків УЄО — паст. І. Ковалевич з Вінніпегу, який виголосив проповідь про 50-ліття УЄО. Під час Богослуження співав квінтет співаків під проводом Михайла Тимців, а також родинний хор Степана Салмерса з Ошави. Спів церкви супроводила на органі Іраїда Черняк.

Ювілейною Академією в заступстві президента УЄО — В. Багрія, який з поважних причин не зміг прибути, — провадив екзек. секретар — паст. В. Боровський. Вступну молитву виголосив паст. Г. Адамс. Привіт від президента УЄО і доповідь про УЄО виголосив член Головної Управи — інж. Вадим Яровенко з Плейнфілд, Н. Дж. Привіти, які наспіли, в тому числі від Президії СКВУ, Укр. Єв.-Бапт. Об'єднання в Канаді, редактора українського баптистського журналу в Канаді „Християнський Вісник" — М. Подворняка, паст. В. Вінявського й інші відчитав паст. В. Боровський. Він же виголосив доповідь на тему: „Г. Сковорода — великий духовний розум України". По ній зроблено заклик у справі пожертв на видання в сучасній українській мові творів Г. Сковороди. На цю ціль задеклярували присутні понад 1.150. дол. Акція збірки продовжується. Присутні учасники Академії прилучилися до ухвалених напередодні Головною Управою УЄО резолюцій, про які згадується на початку цього звідомлення.

Під час Ювілейної Академії поза співаками, які співали на Ювілейному Богослуженні, співав ще хор Укр. Бапт. Церкви в Торонті під проводом Андрія Теслюка. Відповідну декламацію виголосила Ліля Ягольник, а кінцеву молитву провів пастор Ілля Кубри. Академію закінчив хор укр. баптистів співом пісні, яку уложив сам Г. Сковорода: „Де згода в родині..."

У Торонті відбудеться 10 Конвеція ЛУКЖ Торонтонської єпархії

Торонто. — У днях від 2 до 5 листопада в Торонті відбуватиметься 10-та з черги Конвенція Ліги Українських Католицьких Жінок, ЛУКЖ, Торонтонської єпархії, що проходитиме під гаслом „Церква і наша ідентичність". Реєстрація учасниць 2-го листопада по полудні в залі церкви св. Покрови при вулиці Ліде і там же — зустріч делегаток з представницями жіночих організацій. Дальша праця Конвенції проходитиме в залі готелю Кінг Едвард, де в п'ятницю 3-го листопада о 9:30 розпочнеться ділова програма, із словом духовного асистента о. В. Жолкевича, вибором комісій і т. д. Учасниці вислухають доповідь о. М. Берка „Наша ідентичність в Канаді" та проведуть дискусію над цією темою. Після звітів Відділів ЛУКЖ увечері — святкова вечеря, виступатиме від Крайової Управи ЛУКЖ п-і С. Потоцька. В суботу відбуватиметься конгресова Пленарна Сесія, п-і О. Ковальська доповідатиме на тему „Наші проблеми", також — вибір нової Управи. А від 7-ої год. вечора — бенкет з участю Владики Василя Величковського, який у неділю спільно з Владикою Ісидором відправить Службу Божу. Конгрес закінчиться в неділю 5-го листопада.

ВІД НАУКОВОГО ФОНДУ УААУП

Пригадуємо що пожертви на Науковий Фонд Української Американської Асоціяції Університетських Професорів, УААУП, можна висилати до: Research Endowment of UAAUP PO Box 491 Kent, Ohio 44240

Допомагаючи Науковому Фондові, не забувайте й про інші установи. Їх у нас не є забагато. Науковий Фонд з ніким не конкурує. Його завдання, доповнити працю інших установ — хоч і значно іншими методами.

През. Ніксон поставив вето проти 9 надто коштовних законопроєктів, підписав 44 інших

Вашингтон. — У п'ятницю 27 жовтня ц.р. президент Ніксон поставив своє вето проти 9 схвалених законопроєктів, заявляючи, що вони „поламають бюджет", збільшуючи федеральні видаткування на 704 мільйони долярів у цьому фіскальному році і на 1,9 більйона долярів в наступному році. Вирішив Президент заблокувати ці законопроєкти з огляду на свій плян обмежити федеральне видаткування до максимальної суми 250 більйонів долярів, як і на свою обіцянку не підвищувати податків у другій каденції на становищі Президента ЗСА. Вето Президента торкнулося головним чином бюджетів департаментів праці та здоров'я, виховання і суспільної опіки, схвалених Конгресом в сумі 30.5 більйона долярів, або ж на яких 535 мільйонів долярів більше, як це пропонував уряд. На другий день, в суботу 28 жовтня ц.р. президент Ніксон підписав сорок і чотири інших схвалених Конгресом законопроєктів, в тому числі зокрема важливий законопроєкт про створення незалежної агенції, яка була б уповноважена встановляти і впроваджувати дотримання стандартів безпеки при виробництві і продажу тисячів різних консумційних продуктів. Цей законопроєкт є великим кроком вперед в заходах для охорони консументів, зокрема у порівнянні із Актом про безпеку автомобілів 1966 року. На столі Президента залишилося ще до підпису 62 законопроєкти, схвалені Конгресом перед перервою його нарад в дні 18 жовтня на час виборчої кампанії і виборів.

У БАЛТІМОРІ ДЖОН ГЕНРІ ДЖОНС ПОТРАПИВ ще в 1948 році за крадіжку до в'язниці й дістав за те кілька років. У 1954 році він втік із тюрми, але скоро його знову заарештували. Не витримуючи тюремного життя, він знову втік на свободу, змінив родинне і 18 років жив та працював на волі. Хтось на нього доніс, поліція заарештувала Джонса, але стейтові власті Мериленду помилували людину, яка колись зробила помилку.

ІНДІЙСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТЕР ДЖАҐДЖІВАН РАМ ЗАЯВИВ, що коли прем'єр Бангладешу Муджибур Рахман хотів би судити пакистанських військовиків за їхні воєнні злочини супроти бенгальського населення у колишньому Східньому Пакистані, тепер Бангладеші, то Індія готова відіслати до Бангладешу усіх 90.000 пакистанських полонених. Вони все ще перебувають в індійському полоні, бо Бангладеш вимагає, щоб спершу Пакістан визнав його державну суверенність. Щойно після того Бангладеш готов перевести переговори щодо відіслання тих полонених до Пакістану і щодо притягнення до відповідальности деяких з-поміж тих полонених за їхні злочини.

СПОРТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „РОМА", ПЕТЕРЗОН 2:0 (0:0).

Юньйон 22 жовтня — У чергових мистецьких змаганнях в „Мейджор Дивізії", Шейфер Ліги Ню Джерзі, що відбулися на площі Фарчерс Грув в Юньйон, Н. Дж., „Ч. Січ" здобула важливу перемогу 2:0. Цей новий успіх нашої дружини, особливо цінний тим, що його „Січовики" здобули в своєму найслабшому складі. Цьогорічний футбольний сезон I дружини і подібно II, — виявляється досить „пеховатим". Провідники дружини мають постійні перешкоди у виставленні до кожночасних змагань свій найкращий склад. Одну неділю в місяці бракує через службу в національній гвардії ключевих футболістів: Петра Лісевича (воротаря) і Володимира Леніва. Від I змагань сезону не потрібно, а то й не заслужено по першій грі суспендовані Лігою: Любомир Лужняк і Л. Реверей. Поза цими перешкодами визначичні футболісти частіше, як в попередніх сезонах зазнають контузій: Володимир Каздоба, Володимир Ткач, Тадей Понось, Ігор Паньків і ін. Так і до звітових змагань в склад цим разом бракувало: В. Каздоби, Т. Понося, Л. Реверея, Р. Гургача і П. Лича, що кінчає вже сезон в дружині університету. Отже більшість симпатиків українських футболістів не мали причин до „радостей". Грою, одначе, і особливо вислідом „Січовики", все таки, привернули добрий і радісний настрій в таборі цих своїх вірних, хоч може не завжди вирозумілих, якщо йдеться про проблеми дружини, — симпатиків.

У грі, як і в усіх досі відбутих, домінувала „Ч. Січ" і хоч мала кілька чудових можливостей в першій половині конта голів не відкрила. Щойно після перерви, продовжуючи свою домінацію в змаганнях, Михайло Фарміґа здобув обидва переможні голі: 1:0 в 53-ій і 2:0 в 81-ій хвилинах гри. Поза „героєм" дня, згаданим вже Фарміґою, що здобув переможні голі на відзначення заслуговують теж: І. Паньків, С. Касіяненко, І. Палилова, Д. Палилова і сам менаджер Михайло Палилова в дефензиві, як теж воротар Лісевич. У наступну неділю „Ч. Січ" має визначені змагання за відкритий чемпіонат ЗСА і чашу Дєвара з Нюаркською „Бенефікою", які відбудуться на площі Мадярського Гор Клюбу в Вудбриджі.

„Чорноморська Січ" II — „Фрайнезе" С. К. 2:3

У чергових мистецьких змаганнях, молодші „Січовики" зазнали поразки з цим італійським клюбом — 2:3. І ця дружина має проблеми із складом, в якому відзначаються: Ключник (воротар), Р. Бабій, О. Ткач, І. Гой і особливо Богдан Хамуляк, який являється найкращим стрільцем голів. У цій грі обидва голі припали на його конто.

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — „Сауд Америка" С. К. (м. юнаки) 2:3

Ця третя порядком перемога сезону, цим разом з сильною дружиною Перуанців має особливе значення. Переможні голі здобули: Петро Гродецький 2 і Бердей 1.

„Чорноморська Січ" (новаки) — „Сауд Америка" С.К. (новаки) 2:3

Наймолодші „Січовики" зазнали перші поразки сезону. Голі для „Ч. Січі" здобули: Мар'ян Хамуляк і Маркіян Паславський.

О. Твардовський

ТРИЗУБ — АЙНТРАХТ 1:1 (1:1),

Філядельфія, 22-го жовтня 1972 р. — змагання за мистецтво Оберліґи АЛФБ Тризуба проти Айнтрахту з Ню Йорку знову не принесли сподіваної перемоги, хоча команда Тризуба мала впродовж цілої гри перевагу — у висліді здобула тільки одну точку. Провадження здобув противник вже в перших хвилинах гри, „підворотна замішання" і вспів затримати цей стан майже до кінця півгри, аж врешті Нана вирівняв на 1:1.

У другій півгрі напад Тризуба знову часто гостив під воротами противника та віддав багато стрілів, але ці або минали ворота, або попадали в руки їхнього доброго воротаря. У загальному змагання були добрі, проваджені у скорому темпі й багаті на емоційні ситуації. Безсторонньому глядачеві вони певно подобалися, але симпатики Тризуба знову розчарувалися кінцевим нерішеним вислідом.

Змагання резерв обох команд закінчилися перемогою резерви Тризуба у відношенні 3:0. Ворота здобули: Клим, Люїс і Кузевич.

У цьому самому часі на сусідньому грищі змагалися команди доросту Тризуба за мистецтво Філядельфійської Ліги. Новаки Тризуба перемогли новаків з Пенн. Академії відношенням воріт 3:0. Змагання були дуже гарні і виграна була вповні заслужена.

Учні — Тризуба перемогли Джуніту по рівнорядній грі у відношенні 2:1.

М. С.

ОСТАННІЙ ДУБ СКОВОРОДИ

На Вільській горі на Котелевщині, Полтавщина, збереглися один із трьох дубів, що їх посадив філософ Григорій С. Сковорода. За переказами, він мандрував з валкою, що їхала на ярмарок у Котельву з Ромнів. Навчаючи людей, Сковорода посадив на Більському городищі три малі дубочки, давши їм такі назви: „Дуб минулого", „Дуб сучасного", „Дуб майбутнього". „Молодь України" з 22 жовтня повідомляла: „Гарно прижилися дубочки і добре росли. Але тепер лишився один дуб-велетень. Учитель пенсіонер Данило Пархоменко добре пам'ятає всі три сковородієвських дуби". У газеті є заклик взяти той дуб, як пам'ятку, на облік та доглядати його, „поставити охоронний знак, записати легенди та перекази про великого мислителя й поета".

НЕЗВИЧАЙНИЙ СОЛІСТ

„Молодь України" з 15-го жовтня розповіла про незвичайний випадок: брати Жданюки в селі Білому, Володимирецького району на Рівенщині любили „музикувати". Їхній пес Нерик спочатку гарчав, чуючи музику, потім почав підвивати в темп музиці, а тепер „Нерик цілком самостійно витягує — співає під акомпаніямент братів. Вечорами на втіху мешканцям села, він завзято „виспівує" популярні пісні".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 12 ЛИСТОПАДА 1972 р.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338-го Відділу о год. 1-ій по пол. в українській залі на 2-ій вул. і 213 Скуймекер Аве. Просяться чл. прибути та вирівняти вкладки. — П. Яковський, предсідник, М. Куць, секр.

ЧИКАГО, Ілл. 106 Відділ Б-ва св. Миколая. Проситься чл. вплачувати свої вкладки до Відділу в призначеному речинці, без опізнювань. Вкладки приймається кожної неділі в часі від год. 11-1 по пол. в Домі Відділів УНСоюзу, 843 Норт Вестерн Аве. (на великій залі). Секретар Відділу приймає чл. вкладки в Канцелярії Ліги, 841 Н. Вестерн Аве., 2-ий пов., найкраще у вечірніх годинах між 5-7 крім неділь. В суботи від 11-4 по пол. Телефон HU 9-4450. Можна також пересилати чеком на адресу Відділу (841 Н. Вестерн Авеню, Чикаго, Ілл. 60622). — Управа.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6835. Момбуззі знову викликає Тарзана

Охочий поворот Тарзана Тарзанового міста — перешкоджений...

Я порахувала їх, Тарзане! 122 тупельські жінки виміняні в торгу з членами племени кіків — за корови і свині!

Добровільно виміняні, Неомі! Ні одна жінка не згодосила застережень! Я виніс враження, що вони були надзвичайно вдоволені своїми новими чоловіками кіками!

Тарзане! Летунська база в Момбуззі хоче говорити з тобою через радіо! Вони кажуть, що це негайна справа!